

Pürschel: Mit Parti er enigt i den Betragtning, at Spørgsmaalet om Kronens Værdi er et Samfundsspørgsmaal af vidtrækkende Betydning; et ordnet Pengevæsen er i et moderne Samfund Grundlaget for hele det økonomiske Livs Sundhed. Nu er det en Kendsgerning, at faldende Valuta kan være fristende for visse Eksporterhverv, visse Industrier og for største Delen af vort Landbrug, og det Spørgsmaal kunde derfor rejses og rejses med Rette: Ønsker vort Erhvervsliv den danske Krone genrejst? Er der i Erhvervslivet og i vort Samfund i det hele taget Villie til at bære de Byrder, som er forbundet dermed? Dette Spørgsmaal blev rejst af Nationalbanken, og det forekommer mig, at Nationalbankens Ledelse virkelig har Fortjeneste af at have foranlediget den upolitiske Drøftelse af Spørgsmaalet, som fandt Sted i Valutakonferencen, denne Conference, hvis Udtalelser danner Grundlaget for den Forhandling, vi staar i nu. Det rejste Spørgsmaal blev imidlertid ikke besvaret; man klarede sig Aarsagerne til, at vor Valuta var gaet ned, men den Opgave, man sigtede imod at løse, var mere begrænset, man vilde standse Nedgangen, man vilde hemme Spekulationen og de deraf følgende daglige stærke Svingninger af vor Valutakurs, disse Svingninger, om hvis uheldbringende Indflydelse paa alt sundt Erhvervsliv der kun kan være een Mening.

Valutakonferencen besvarede et andet Spørgsmaal, nemlig dette: Ser det danske Erhvervsliv sin Interesse i en faldende Krone? Dette Spørgsmaal besvarede Valutakonferencen med Nej, dette Nej lød enstemmigt fra Landbrugets, Industriens, Handels og Bankernes Repræsentanter, og her maa jeg sige, at jeg med særlig Glæde har set de Udtalelser, som er faldet paa den store Landborgs dag, som man plejer at kalde det, i Aarhus, Udtalelser, som i Virkeligheden peger i samme Retning. Denne Betragtning fra Landbrugets Side er sikkert rigtig. Erfaringerne fra vort Lands Historie i Begyndelsen af forrige Aarhundrede viser med størst mulig Tydelighed, at skal man gaa til Arbejdet for at genrejse et fuldstændig ødelagt Pengevæsen, bliver det i første Linie Landbruget, som kommer til at bære Byrderne ved denne Genopbygning.

Nu har Konferencen anbefalet Oprettelsen af en Kursegaliseringsfond, og der opstaar saa Spørgsmaalet: Kan denne Fond løse den Opgave, man tiltænker den? Vi mener at maatte besvare dette Spørgsmaal saaledes: Ja, det kan løse den begrænsede

Opgave, Konferencen har stillet, den begrænsede Opgave at modvirke Spekulationen, at modvirke Nervøsiteten. Modvirkes disse to, vil naturligvis ogsaa Fondens Tilstedeværelse bevirke en Stigning til det Punkt, hvor Kronen, naar disse Aarsager fjernes, vil lægge sig foreløbig til Hvile. Naar disse Aarsager, Spekulationen og Nervøsiteten, bortelimineres, vil det ogsaa være lettere at se, at der findes andre Aarsager til Kronens Nedgang end Spekulationen, og hvilke disse Aarsager er.

Ud fra Betragtninger som disse giver vi vor Tilslutning til dette Lovforslag, som jeg senere skal omtale nærmere, men forinden vil jeg fremhæve de Konsekvenser, som denne Lov efter vor Mening bør have. Det er ikke nok, som visse af Landbrugets Repræsentanter i Valutakonferencen gjorde det, at mane til Sparsommelighed, at opfordre til — ja, det Ord tør man jo nu slet ikke mere bruge fra den Side, men Tanken er i Virkeligheden den samme — at spænde Livremmen ind. Det er ikke tilstrækkeligt. Konsekvensen af dette Lovforslag maa være, at man søger at fjerne eller dog at formindske Aarsagerne til Kronens Depreciering. Af disse Aarsager har Valutakonferencen nævnt i første Række den offentlige Økonomi: Statens og Kommunernes hele Maade at bestyre deres Pengevæsen paa, at lægge deres Budget paa, at fastsætte deres Udgifter paa. Vore Begreber om Kravet til offentlig Økonomi er sikkert strengere end de fleste andre Partiers. Jeg tillader mig atter, som jeg gjorde det ved Finanslovens første Behandling, at minde om den hele Udvikling, der har fundet Sted her i Landet siden 1901, og som jo var en fuldkommen Fornægtelse af det Feltraab, under hvilket man gik ind i Udviklingen, nemlig den demokratiske Sparsommelighed. Det har meget mere været saaledes i denne Periode, at man har levet efter det, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg ved en Fortalelse kom til at sige for et Øjeblik siden: Dyre Raad er gode. Det kan siges at være en Slags Motto for det Finansstyre, der har været ført her i Landet i den Periode.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg sagde, at dette Forslag maatte betragtes som et Laaneforslag. Nu har Valutakonferencen netop betonet, at Laanepolitikken maatte ophøre; ogsaa paa dette Punkt har det som paa saa mange andre Punkter vist sig, at det er de Tanker, der i første Række har været vore, som de sagkyndige slutter sig til, naar de kommer sammen og siger deres Hjertens Mening. Men i selve dette, at